

عنوان مقاله:

شاهنامه، منادی صلح و دوستی ایران

محل انتشار:

پنجمین همایش ملی زبان، ادبیات و گفتمان صلح (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

زهرا جمشیدی - استادیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه حکیم سبزواری

خلاصه مقاله:

ادبیات هر کشوری بیانگر امیال روحی آن ملت است و روح متعالی انسان ها، همواره جویای صلح، صفا و امنیت بوده است. بستر اصلی صلح، در تفکر متمدن بشری، در سایهسار عشق و محبت و ترک مخاصمات فراهم می گردد. صلح، نیاز جامعه در هر زمان و در هر مکان، در اندیشه والاترین متفکران از گذشته تا امروز، دغدغه ای پایان ناپذیر و آرزویی جاویدان است. ادبیات فارسی یکی از مهمترین گنجینه های روحی و عاطفی بشری است که دغدغه های یکی از کهن ترین ملل جهان را در خود جمع کرده است. با اندک آشنایی با ادبیات فارسی درمی یابیم که بزرگترین سخن پردازان ایرانی در آثار خود، روحیه تساهل، مدارا، دوستی و صلح طلبی را بیان کرده اند. یکی از مهمترین آثار ایرانی که به عنوان حماسه ای کم نظیر در جهان شناخته می شود، شاهنامه فردوسی است. این اثر باشکوه که سروده ابوالقاسم فردوسی است، دربرگیرنده بخش عظیمی از فرهنگ ایرانی در طول تاریخ است. در شاهنامه مفاهیمی والا از جمله انسانیت، آزادی، ایستادگی در برابر ستم، صلح و دوستی با دیگر ملت ها و ... مطرح شده است. یکی از جلوه های بروز صلح طلبی فردوسی، در کاربرد رنگ هایی خاص، از جمله سبز و سفید برای بیان اندیشه های خود است. ما در این جستار با روش تحلیلی توصیفی به بررسی و تحلیل کارکرد رنگ های سبز و سفید برای مفهوم صلح و صفا در شاهنامه پرداخته ایم. در شاهنامه این دو رنگ با مفهوم صلح، سازش، دوستی، امید، زندگی، جاودانی و مهربانی عجین شده اند. برآیند تحقیق اثبات می کند که رنگ سفید 304 بار و رنگ سبز 64 بار مورد استفاده فردوسی قرار گرفته است. این دو رنگ برای بیان مفاهیم صلح، دوستی، امید، زندگی، خلوص و نیکی به کار رفته اند و از این رهگذر اندیشه صلح طلبی را به نمایش گذاشته اند.

کلمات کلیدی:

صلح، دوستی، سبز، سفید، شاهنامه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1021539>

